

Arrest

nr. 90 459 van 25 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat S. COPINSCHI en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig uit Argun, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. Sinds 1980 bent u gehuwd met A.I. met wie u vijf kinderen hebt.

Uw twee zonen, A.Is. (O.V. X) en A.A. (O.V. X) verblijven in België en verkregen, respectievelijk in 2005 en 2006, op basis van de toenmalige politieke situatie de status van erkend vluchteling.

Uw problemen zijn begonnen in september 2011.

Op 1 september 2011 vielen 's morgens OMON-politieagenten uw huis binnen en namen uw jongste zoon, B., mee. U belde uw man, die op dat moment bij zijn tweede vrouw verbleef, waarna hij naar het politiekantoor ging. Daar vertelde een secretaresse hem dat jullie B. moesten vrij krijgen binnen drie dagen want anders zou uw zoon verdwijnen. De volgende dag betaalde uw man een bedrag van tweehonderdduizend roebel aan deze secretaresse waarna uw zoon werd vrijgelaten. Uw zoon vertelde dat ze hem mishandeld, noch zwaar ondervraagd hadden. U vermoedt dat deze agenten enkel op geld belust waren. Enkele dagen na dit incident vernam u dat twee vrienden van uw zoon uit de moskee werden meegenomen en u vreesde dat ook uw zoon opgepakt zou worden. U stuurde hem vervolgens naar uw zus in Ingoesjetië.

Op 15 september 2011 vielen vijf onbekenden opnieuw bij uw thuis binnen en vroegen naar uw zoon. Toen u hen vertelde dat hij niet thuis was, doorzochten zij alle kamers in het huis. Uw burens werden als getuigen van deze huiszoeking uitgenodigd. In het bijzijn van deze getuigen werden er twee granaten in uw oven ontdekt, volgens u door hen daar zelf gelegd. U werd meegenomen naar het politiekantoor waar u een document in verband met deze vondst moest ondertekenen. Deze politieagenten stelden ook dat uw zoon drie dagen had om zich bij de politie aan te geven, anders zou uw huis in brand gestoken worden. Na minder dan een uur werd u terug afgezet bij uw thuis.

U vertrok onmiddellijk naar uw broer in Komsomolskoye, Dagestan waar u tot aan uw vertrek verbleef. Eveneens stond u nog elke dag op de markt van Khasav-Yurt, Dagestan met uw dochter.

Op 23 november 2011 vertrok u samen met uw schoonbroer naar Khasav-Yurt waar u de bus tot Moskou nam. Aangekomen in Moskou de volgende dag verbleef u bij uw kennissen, K. en D. Zij brachten u naar de Italiaanse ambassade waar u een Italiaans visum verkreeg.

Op 26 november 2011 vertrok u per vliegtuig vanuit Moskou naar Milaan. In Milaan werd u door uw zoon Islam opgehaald.

Op 12 december 2011 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

Sinds uw vlucht uit uw land van herkomst hebt u van de burens vernomen dat er tweemaal personen bij uw thuis langskwamen. Uw huis is niet afgebrand en uw zoon verblijft nog in Ingoesjetië.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw binnenlands en internationaal paspoort, uw huwelijksakte, een bewijs van invaliditeit van uw man, en zijn binnenlands paspoort.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest dat u gearresteerd zal worden bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst waardoor uw zoon zich zal aanmelden bij de autoriteiten, hetgeen volgens u vermeden moet worden.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt het Commissariaat-generaal zich ernstige vragen met betrekking tot uw houding en handelingen die niet in overeenstemming zijn met uw verklaarde vrees tot vervolging in uw land van herkomst.

Zo stelt u vooreerst dat u, na uw arrestatie op 15 september 2011, en nadat uw zoon ten gevolge van zijn arrestatie op 1 september 2011 naar uw zus is gegaan, nog steeds op de markt in Khasav-Yurt uw spullen verkocht samen met uw dochter. (CGVS p. 13) U verklaart elke morgen van het huis van uw broer naar Khasav-Yurt te trekken per minibus om daar uw goederen op de markt te verkopen. (CGVS p. 13).

Gezien uw verklaarde problemen en de intensiteit en hachelijkheid van uw vervolgingen, kan het Commissariaat-generaal deze handelingen niet in overeenstemming brengen met uw vrees.

Uw beslissing om dagelijks op de markt te staan, en u dus dagelijks bloot te stellen aan controles, ondergraaft de ernst van uw verklaarde vervolgingen op zware wijze.

Het argument dat dit de markt in Khasav-Yurt betrof, dus in de naburige deelrepubliek en niet Tsjetsjenië, doet weinig af aan het riskante karakter van uw handelingen af aangezien u dagelijks het risico nam om van uw broers huis naar de markt te Khasav-Yurt te gaan om daar vervolgens in het openbaar en dus blootstaand aan enige herkenning of ontdekking aan de kant van de autoriteiten, uw spullen te verkopen.

Het feit dat u een dergelijk groot risico op dagelijkse basis neemt, waardoor u elke dag het gevaar liep om tijdens uw heen en terugreis gecontroleerd te worden, én gezien het feit dat u daarenboven samen met uw dochter, die op deze markt een eigen kraam had, werkte waardoor het voor de autoriteiten relatief eenvoudig zou zijn om u via uw dochter op te sporen, gedurende zulk een lange periode, zijnde van midden september tot aan uw vlucht, op 23 november 2011, in het openbaar te werken, doet bijgevolg op zware wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees.

Geconfronteerd met de gevaarlijkheid van uw handelingen stelt u dat u het nodige geld voor uw reis moest verdienen. (CGVS p. 22)

Deze uitleg kan het Commissariaat-generaal hoegenaamd niet aanvaarden gezien de ernst van uw verklaarde problemen. Eveneens meent het Commissariaat-generaal dat het absoluut niet noodzakelijk was dat u, in eigen persoon, deze ernstige risico's dagelijks moest nemen. Zo kon uw dochter zonder veel moeite zelf uw spullen verkopen op de markt. U zou hierdoor opmerkelijk minder kans lopen om gevat te worden.

Geconfronteerd met dit voorstel herhaalt u enkel dat u zich in de deelrepubliek Khasav-Yurt bevond. (CGVS p. 22)

De ongeloofwaardigheid van uw vervolgingsangst wordt verder ondersteund door het feit dat u gedurende een aantal nachten in die onderduikperiode alleen bij uw thuis overnachtte, enkel om de diefstal van uw spullen te voorkomen (CGVS p. 13).

Het Commissariaat-generaal stelt zich wederom vragen bij deze beslissing aangezien van een asielzoeker die slachtoffer is van dergelijke dramatische en indringende vervolgingsdaden verwacht mag worden dat hij handelt in overeenstemming met deze vervolgingsangst en alles in het werk stelt om zichzelf een veilig onderkomen te vinden.

Het feit dat u toch nog bij uw thuis overnachtte u zelf bedreigd werd met het feit dat uw huis in brand gestoken zou worden of u zelf gearresteerd zou worden indien uw zoon zich niet binnen drie dagen zou aanmelden, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees en bijgevolg de geloofwaardigheid van deze feiten. (CGVS p. 19)

Ook het feit dat u besloot bij uw broer te verblijven (CGVS,p.12) lijkt moeilijk in overeenstemming te brengen met uw beweerde vrees voor de autoriteiten.

Indien de autoriteiten u effectief wilden opsporen, zoals u vreesde, dan is het logisch dat zij in eerste instantie bij uw naaste familie, bv. uw broer, komen zoeken.

Dat u desondanks toch maandenlang bij uw broer verblijft ondermijnt dan ook de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees.

Het feit dat de autoriteiten kennelijk niet bij uw broer zijn langsgekomen is bovendien opmerkelijk te noemen en ondermijnt de aannemelijkheid van het feit dat u gevisieerd zou worden.

Dezelfde redeneringen moeten ook gemaakt worden bij uw beslissing om uw zoon B., die verdacht zou worden van medeplichtigheid bij een aanslag, naar uw zus te sturen (CGVS,p.22).

Ook al woont uw zus in een andere deelrepubliek, dit kan moeilijk beschouwd worden als een ernstige poging tot onderduiken, aangezien uw zus, net als broer, als naaste familie een groot risico zou lopen op controle indien u en/of uw zoon effectief zouden opgespoord worden.

Bovendien verklaart u dat uw zoon u is komen opzoeken op de markt van Khasav-Yurt in de periode dat hij ondergedoken zat. (CGVS p. 22), wat bv. gelet op de risico's op controle tijdens de reis, opnieuw moeilijk te rijmen is de door u verklaarde vrees en ernst van de situatie.

Daarenboven wil het Commissariaat-generaal opmerken dat u verklaarde gelogen te hebben met betrekking tot uw documenten en uw reisroute tijdens uw vorig interview op de Dienst Vreemdelingenzaken.

U stelde daar immers dat uw reispaspoort in beslag werd genomen tijdens de huiszoeking op 1 september 2011 en dat u met een auto en bus tot België gereisd bent. (DVZ-verklaring, punt 21 en 35)

Op het Commissariaat-generaal verklaart u echter dat u in werkelijkheid uw Italiaans visum op de Italiaanse ambassade in Moskou bent gaan ondertekenen en afhalen en dat u vervolgens per vliegtuig naar Milaan gevlogen bent. (CGVS p. 3 en 9)

U vreesde dat u zou teruggestuurd worden als u dit tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken zou verklaren. (CGVS p. 3)

Het feit dat u gelogen heeft buiten beschouwing gelaten, stelt het Commissariaat-generaal zich wederom vragen met betrekking tot uw handelingen.

Opnieuw zijn uw houding en handelingen niet in overeenstemming te brengen met uw verklaarde vrees. Zo stelt u dat u de autoriteiten vreest maar toch verkiest u om via het vliegtuig, zijnde één van de meest, al dan niet meest gecontroleerde vervoersmethode te reizen.

Gezien het feit dat u verklaarde verborgen te leven bij uw broer, en gezien het feit dat uw belagers nog steeds het huis in het oog hielden en vragen stelden over u, is uw beslissing om per vliegtuig te reizen bijzonder opmerkelijk te noemen, aangezien u niet met zekerheid wist welke autoriteit in welke mate op de hoogte is van uw problemen. (CGVS p. 20)

Dergelijk risicovol en onaannemelijk gedrag doet verder afbreuk aan de door u verklaarde vrees en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas. Het feit dat u via Moskou bent gereisd per vliegtuig, en niet via Tsjetsjenië doet geen afbreuk aan de voorgaande redenering gezien het feit dat u uiteindelijk per vliegtuig vertrokken bent, hetgeen uw identiteit kenbaar maakt aan minstens de federale autoriteiten.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dan ook dat het Commissariaat-generaal geen geloof meer kan hechten aan de u verklaarde vrees en bijgevolg evenmin aan de feiten die aan de grondslag liggen hiervan.

Tot slot kan opgemerkt worden dat u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben.

Zo kon u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de arrestatie van uw zoon, of de daaropvolgende huiszoeking.

U stelt geen huiszoekingprotocol of enig ander document ontvangen te hebben aangezien het een onwettige huiszoeking betrof. (CGVS p. 21) Echter, u verklaart wel dat er twee getuigen, uw burens, aanwezig moesten zijn tijdens deze huiszoeking, hetgeen een normale procedurevoorwaarde is bij een wettelijke huiszoeking. Het is bijgevolg vreemd dat de autoriteiten uw burens als getuigen vragen tijdens een onwettige, en dus illegale, huiszoeking.

Hoe dan ook, u slaagde er niet in enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden.

De documenten die u wel voorlegt kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw binnenlandse en internationaal paspoort en uw huwelijksakte bewijzen op voldoende wijze uw identiteit hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal.

De andere documenten, namelijk het bewijs van invaliditeit van uw man, en zijn binnenlands paspoort zijn niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen, aangezien het enkel de identiteit en de medische toestand van uw man bewijzen.

Ter volledigheid wilt het Commissariaat-generaal opmerken dat uw zonen hier in België de vluchtelingenstatus verkregen hebben. A.l.s. (O.V. 5.729.299) vroeg op 4 maart 2005 asiel aan en verkreeg deze status op basis van de toenmalige politieke situatie en hun individuele problemen.

Uw andere zoon, A.A. (O.V. 5.074.874) vroeg op 3 april 2001 asiel aan, en verkreeg deze status in 2004 op basis van dezelfde redenen.

U verklaart verder dat de problemen van deze zonen niet verbonden zijn met uw asielproblemen. (CGVS p. 21)

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert.

Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster vat haar verzoekschrift van 13 april 2012 aan (zie het verzoekschrift, p. 7-9) met *“Herhaling van de principes – Schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951”*, waarin zij een theoretische uiteenzetting geeft en het UNHCR aanhaalt, evenals de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

Zij meent vervolgens dat de commissaris-generaal (i) haar identiteit niet in twijfel trekt; (ii) haar familiale band met haar twee zonen, die in België erkend werden als vluchteling, niet in twijfel trekt; (iii) niet op geldige wijze weerlegt *“dat de ondergane vervolgingen door haar twee oudste zonen”* het risico in haar hoofde kunnen verhogen en eveneens in hoofde van haar zoon B.; (iv) niet op geldige wijze de door haar voorgehouden asielfeiten weerlegt; (v) op geen enkele manier rekening houdt met de informatie in het CEDOCA-document; (vi) *“geen enkele precieze verwijzing”* doet naar de *“pertinente bronnen”* die de commissaris-generaal gebruikt heeft om de bestreden beslissing te motiveren en zich enkel tevreden stelt met *“een summier overzicht van zekere elementen behouden in het CEDOCA-document”* zonder te verduidelijken welke *“informatie-elementen”* op verzoekster van toepassing zouden zijn; (vii) niet weerlegt dat verzoekster het risico loopt op *“zware aantastingen” zoals in de definitie van de subsidiaire bescherming*.

Verzoekster roept de schending in van de artikelen 48/3 §5, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de schending van artikel 17 §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, de schending van het principe van voordeel van de twijfel.

Verzoeker hekelt tevens het gebrek aan het in overweging nemen door de commissaris-generaal van de erkenning van de van de vluchtelingenstatus toegekend aan verzoeksters twee oudste zonen, de *“gedeeltelijke en verkeerdelijke lezing van de CEDOCA-documenten”*, het *“gebrek aan het voorleggen van objectieve documenten met betrekking eventuele collaboratie tussen Tsjetsjeense autoriteiten langs één kant en de Dagestaanse en/of Ingoesjetische autoriteiten langs de andere kant, in het kader van officieuze zoektochten gevoerd door de Tsjetsjeense autoriteiten”* en het gebrek aan motivering van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster voert aan dat de commissaris-generaal op geen enkele gemotiveerde wijze haar gegronde vrees voor vervolging weerlegt. Zij benadrukt dat zij, alsook haar zoon B., behoren tot één van de risicogroepen, zoals weergegeven in het Cedoca-rapport. Zij voert hierbij aan dat de commissaris-generaal niet op geldige wijze weerlegt dat zij, om redenen van vervolgingen ondergaan door haar oudste zonen en om redenen van gedwongen collaboratie van haar jongste zoon B., geen risico loopt op vervolging vanwege de Tsjetsjeense autoriteiten.

Verzoekster haalt aan uit het Cedoca-rapport en wijst er op dat, gelet op deze informatie, rekening moet worden gehouden met het feit dat zij, in geval van terugkeer naar haar land, opnieuw het slachtoffer dreigt te worden van een arbitraire aanhouding omwille van de activiteiten van haar twee oudste zonen alsook omwille van de gedraging van haar jongste zoon.

Verzoekster is van mening dat zij wel degelijk coherente, duidelijke en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd betreffende haar tijdelijk werk op de markt in Khasavyurt en haar verblijf bij haar broer in Komsomolskoye.

Zij geeft verder een theoretische uiteenzetting over artikel 48/3, §5 van de vreemdelingenwet en benadrukt nogmaals dat van haar oudste zonen de vluchtelingenstatus in België werd erkend.

Gezien de *“informatie-elementen”* in het Cedoca-rapport vindt verzoekster het perfect mogelijk dat haar familie, meer bepaald haar jongste zoon B., door de Tsjetsjeense of de Russische autoriteiten wordt beschouwd *“als een familie die Tsjetsjeense strijders hebben geholpen”*.

Met betrekking tot de actuele situatie in Tsjetsjenië, laat verzoekster gelden dat de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing *“totaal tegengesproken wordt door documenten voorgelegd door het CGVS ter ondersteuning van de bestreden beslissing”*.

Zij herhaalt kort haar verklaringen omtrent haar asielrelaas en wijst er op dat, zoals weergegeven in de Cedoca-informatie, familieleden van vermoedelijke rebellen eveneens het risico lopen te worden aangehouden. Hieruit besluit ze dat haar verklaringen *“perfect plausibel zijn”*.

Verzoekster verwijst nog naar de Proceduregids van UNHCR en besluit dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging kan laten gelden en dat er in haar hoofde geenszins gesteld kan worden dat zij afdoende bescherming zou kunnen krijgen in haar land van herkomst.

Wat betreft het feit dat zij zich elke morgen van bij haar broer naar de markt in Khasav-Yurt begaf en daar, samen met haar dochter, goederen verkocht, laat verzoekster gelden dat de commissaris-generaal *“geen enkel document dan ook”* toevoegt aan het administratief dossier waaruit blijkt dat de Dagestaanse autoriteiten samenwerken met de Tsjetsjeense autoriteiten en dus weet hadden van het feit dat verzoekster een gezocht persoon was.

Verzoekster merkt op dat ook ter staving van de stelling dat zij een ernstig risico liep te worden gecontroleerd bij het overschrijden van de grens tussen Tsjetsjenië en Dagestan, geen objectieve informatie wordt toegevoegd. Zij benadrukt verder dat haar *“geen enkele vraag dan ook werd gesteld”* met betrekking tot eventuele controles die zouden plaatsgevonden hebben en wijst erop dat haar ook geen bijkomende vragen werden gesteld omtrent haar manier van reizen.

Verzoekster wijst er nog op dat zij een stalletje gebruikte om haar goederen te verkopen en dat zij niet officieel stond ingeschreven op de markt in Khasav-Yurt, zodat het niet vaststaat dat de Dagestaanse autoriteiten -zelfs al zou er samenwerking zijn met de Tsjetsjeense autoriteiten- weet hadden van haar verblijf aldaar.

Verzoekster ontkent dat haar geloofwaardigheid wordt ondermijnd door het feit dat zij ondanks haar beweerde problemen, nog een aantal nachten heeft doorgebracht in haar woning. Zij stelt dat haar verklaring hieromtrent *“op geen enkele manier verder (werd) onderzocht”* en laat gelden dat zij sinds 15 september 2011 bij haar broer verbleef en dat zij indien ze geen problemen zou hebben gekend, nog steeds in haar eigen woning zou verblijven.

Verzoekster merkt verder op dat de commissaris-generaal geen objectieve informatie toevoegt aan het administratief dossier waaruit zou blijken dat de Tsjetsjeense autoriteiten weet hadden van de familiale band tussen verzoekster en haar broer, van de woonplaats van die broer en van verzoeksters verblijf bij die broer.

Betreffende het verblijf van haar zoon B. bij haar zus en het bezoek van B. aan zijn moeder op de markt van Khasav-Yurt, voert verzoekster aan dat B. zich niet gemeld heeft bij de Ingoesjetsische autoriteiten, dat hij een andere familienaam draagt dan verzoekster en dat hij niet officieel gezocht wordt door de Federaal Russische autoriteiten.

Ook hier stelt verzoekster vast dat de commissaris-generaal *“geen enkele document dan ook”* voorlegt waaruit blijkt de samenwerking tussen de Tsjetsjeense autoriteiten en de Ingoesjetische autoriteiten blijkt, zodat niet vaststaat dat deze laatste autoriteiten wisten dat verzoekster en B. gezocht werden door de Tsjetsjeense autoriteiten. Volgens verzoekster wordt evenmin informatie toegevoegd waaruit blijkt dat de Tsjetsjeense autoriteiten weet hadden van de residentie van verzoeksters zus in Ingoesjetië noch van het feit dat het voor de autoriteiten makkelijk zou zijn om B. op te sporen via zijn tante in Ingoesjetië. Aangaande haar reisroute, verwijst verzoekster naar rechtspraak van de Raad en besluit zij *“dat deze principes op geen enkele manier werden gerespecteerd”* gezien de commissaris-generaal zich beperkt tot de vaststelling dat haar verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken niet stroken met haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal.

Verzoekster haalt aan dat er *“geen enkele werkelijke contradictie”* kon worden vastgesteld met betrekking tot haar verklaringen aangaande de vervolgingsfeiten, noch dat haar verklaringen in contradictie zouden zijn met *“de notoir gekende feiten”*; zij meent dat zij *“een extreem gedetailleerd vertoog heeft afgelegd”* en stelt dat haar verklaringen op geen enkele manier *“een vaag, incoherent en/of onwaarachtig karakter zouden hebben”*.

Verzoekster legt uit dat zij per autobus vanuit Tsjetsjenië naar Moskou reisde om de controles op de luchthaven van Grozny te vermijden en verklaart tevens dat zij en haar zoon niet officieel gezocht werden en hierdoor *“een extreem klein risico”* liepen gedurende de controles op de luchthaven in Moskou.

Verzoekster merkt op dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan de verklaringen van asielzoekers die beweren illegaal de Europese Unie te zijn binnen gekomen, doch ook indien een asielzoeker deze grenzen legaal heeft overschreden, zijn voorgehouden vrees in twijfel trekt.

Aangaande het tegen haar opgeworpen onvermogen om enig tastbaar begin van bewijs voor te leggen, wijst verzoekster erop dat uit de Cedoca-informatie van 15 maart 2010 blijkt dat personen die het slachtoffer waren van arbitraire aanhoudingen, detenties, ... maar zelden klacht indienen bij organisaties die zich inzetten voor de verdediging van de rechten van de mens; zij vindt het trouwens maar evident dat deze personen geen klacht gaan indienen bij de Tsjetsjeense ordiensten of justitie. Verzoekster benadrukt voorts dat uit dezelfde Cedoca-informatie blijkt dat er zelden vervolging is van leden van ordiensten die zich schuldig hebben gemaakt aan arbitraire acties.

Zij meent dan ook dat het, rekening houdend met bovenstaande, voor haar onmogelijk is enig document voor te leggen betreffende de vervolgingen die zij in 2011 heeft ondergaan.

Opnieuw voert verzoekster aan dat de commissaris-generaal geen informatie neerlegt waaruit blijkt dat een persoon die het voorwerp uitmaakte van een huiszoeking en/of aanhouding, hiervan effectief een document zou moeten kunnen krijgen.

De aanwezigheid van getuigen bij een huiszoeking is volgens verzoekster “*een pure anekdote*” en houdt geen indicatie in van de mogelijkheid om een kopie van het opgestelde proces-verbaal te bekomen.

Verzoekster merkt vervolgens nogmaals op dat van haar zonen de vluchtelingenstatus werd erkend in België en dit omwille van problemen met de federale autoriteiten op grond van hun (beweerde) betrokkenheid met de rebellen. Zij stelt dat hiermee rekening had moeten worden gehouden bij de beoordeling van haar eigen asielaanvraag.

Zij verwijst opnieuw naar het Cedoca-rapport waaruit volgens haar blijkt dat familieleden van vermeende rebellen eveneens een risico lopen om vastgehouden te worden. Volgens haar bevat de bestreden beslissing geen enkel argument om te kunnen stellen dat de gegronde vrees van vervolging van haar zonen “*van iedere realiteit zouden zijn ontdaan in hoofde van verzoekster*”.

Verzoekster voert aan dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing beperkt tot een beoordeling van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet doch geen motivering uitwerkt op grond waarvan haar de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 b) van de vreemdelingenwet, wordt geweigerd. Zij verwijst nogmaals naar de Cedoca-informatie en meent dat hieruit duidelijk blijkt dat zij en haar familie een risico lopen op foltering, psychologische druk en/of van onmenselijke of vernederende behandelingen.

Verzoekster geeft ten slotte nog een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en besluit dat er een gebrek is aan een geldige en adequate motivering in de bestreden beslissing.

2.2. De uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142).

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van juli 2003, stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat in concreto aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt.

De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde vooreerst vast dat de houding en gedragingen van verzoekster niet stroken met haar voorgehouden vrees voor vervolging.

De commissaris-generaal wees er op dat het niet geloofwaardig is dat iemand die, zoals verzoekster, beweert te vrezen voor de Tsjetsjeense autoriteiten die ermee dreigden haar woning in brand te steken of haar te arresteren indien haar zoon B. zich niet aanmeldt binnen de drie dagen, (i) gedurende ruim twee maanden dagelijks naar de markt in Khasavyurt trok om er goederen te verkopen samen met haar dochter; (ii) nog een aantal nachten in haar eigen woning gaat overnachten; (iii) bij haar broer verblijft tot aan haar vlucht uit de Russische Federatie en haar zoon onderbrengt bij haar zus in Ingoesjetië terwijl toch kan verwacht worden dat de autoriteiten, indien ze daadwerkelijk op zoek zijn naar verzoekster en/of haar zoon, bij haar naasten zouden langsgaan of zoeken naar haar/hen; (iv) het risico neemt om vanuit de Russische Federatie te vertrekken op legale wijze met een paspoort en haar vertrek en identiteit aldus kenbaar maakt, minstens aan de federale autoriteiten.

De commissaris-generaal wees er dienaangaande nog op dat het feit dat de autoriteiten niet bij verzoeksters naaste familieleden zijn langsgestaan, ook haar beweerde vervolging door de autoriteiten ondermijnd.

Tevens merkte de commissaris-generaal op dat verklaringen van verzoekster afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot haar reisroute en documenten, afwijken van haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal.

Ten slotte oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster geen enkel tastbaar begin van bewijs kon voorleggen van de door haar aangehaalde feiten.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat de commissaris-generaal de identiteit van verzoekster, alsook haar familiale band met haar twee oudste zonen die erkend zijn als vluchteling, niet in twijfel trekt, ziet de Raad niet in hoe dit bovenstaande vaststellingen kan wijzigen.

De Raad benadrukt dat het feit dat iemands identiteit bewezen wordt geacht, niet automatisch betekent dat de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade aannemelijk werd gemaakt.

Dat ook de familiale band tussen verzoekster en haar zonen waarvan de status van vluchteling werd erkend, niet wordt betwist, doet evenmin afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing.

De commissaris-generaal wees er terecht op dat van deze personen de vluchtelingenstatus werd erkend op basis van en hun eigen individuele problemen én de toenmalige politieke situatie in hun land van herkomst.

Artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en dat daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker "*teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen*".

Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

Dienaangaande argumenteert verzoekster in haar verzoekschrift "*dat de ondergane vervolgingen door haar twee oudste zonen*" het risico kan verhogen tot vervolging in haar hoofd en in hoofd van haar zoon B. en dat de commissaris-generaal niet op geldige wijze weerlegt dat verzoekster, om redenen van vervolgingen ondergaan door haar oudste zonen en om redenen van gedwongen collaboratie van haar jongste zoon B., geen risico loopt op vervolging vanwege de Tsjetsjeense autoriteiten.

Zij hekelt het gebrek aan het in overweging nemen door de commissaris-generaal van de erkenning van de status van vluchteling van haar twee oudste zonen en verwijst hiervoor meermaals naar het Cedoca-rapport waaruit zou blijken dat familieleden van vermeende rebellen eveneens een risico lopen om aangehouden te worden. Volgens haar omvat de bestreden beslissing geen enkele motivering om te kunnen stellen dat de gegronde vrees van vervolging van haar zonen *“van iedere realiteit zouden zijn ontdaan in hoofde van verzoekster”*.

Deze beweringen stroken echter niet met de eerdere verklaringen van verzoekster.

Verzoekster legde immers zelf geen enkel verband tussen de problemen van haar twee oudste zonen en de problemen die zijzelf en haar zoon B. zouden hebben gekend, noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal.

Gevraagd of de huiszoekingen en arrestaties in verband stonden met de problemen van haar twee zonen die in België erkend werden, antwoordde verzoekster zelfs: *“Nee, die zijn niet verbonden, alles is begonnen in verband met de Moskeeën”* (zie het verhoorverslag van 31 januari 2012, p. 21).

Gelet op bovenstaande vaststellingen, met name verzoeksters onaannemelijke houding en gedrag, verzoeksters leugenachtige en ongeloofwaardige verklaringen omtrent haar reisweg en het gebrek aan bewijs, hecht de Raad evenmin geloof aan verzoeksters bewering onder verwijzing naar het Cedoca-rapport, dat zij tot een risicogroep behoort als familielid van vermeende rebellen.

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet immers om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De loutere verwijzing naar bepaalde praktijken in haar land van herkomst volstaat niet om van verzoekster de status van vluchteling te erkennen; zij dient de individualisering van haar vrees aan te tonen, quod non in casu.

Verzoekster hekelt in haar verzoekschrift meermaals het *“gebrek aan het voorleggen van objectieve documenten met betrekking eventuele collaboratie tussen Tsjetsjeense autoriteiten langs één kant en de Dagestaanse en/of Ingoesjetische autoriteiten langs de andere kant, in het kader van officieuze zoektochten gevoerd door de Tsjetsjeense autoriteiten”* door de commissaris-generaal.

Zij argumenteert dat de commissaris-generaal geen objectieve informatie voorlegt aangaande het risico dat verzoekster liep te worden gecontroleerd bij het overschrijden van de grens tussen Tsjetsjenië en Dagestan en aangaande het feit dat de Tsjetsjeense autoriteiten weet hadden van de familiale band tussen haar en haar broer, van de woonplaats van die broer en van haar verblijf bij die broer. Verzoekster voert tevens aan dat de commissaris-generaal *“geen enkele document dan ook”* voorlegt waaruit de samenwerking tussen de Tsjetsjeense autoriteiten en de Ingoesjetische autoriteiten blijkt, zodat niet vaststaat dat de Ingoesjetische autoriteiten wisten dat verzoekster en haar zoon B. gezocht werden door de Tsjetsjeense autoriteiten. Volgens verzoekster wordt evenmin informatie toegevoegd waaruit blijkt dat de Tsjetsjeense autoriteiten weet hadden van het verblijf van haar zus van in Ingoesjetië noch van het feit dat het voor de autoriteiten makkelijk zou zijn om B. op te sporen via zijn tante in Ingoesjetië. Tevens is verzoekster van mening dat de commissaris-generaal geen informatie neerlegt waaruit blijkt dat een persoon die het voorwerp uitmaakte van een huiszoeking en/of aanhouding, effectief een document hiervan zou moeten kunnen krijgen.

In haar verzoekschrift laat zij tevens gelden dat haar op het Commissariaat-generaal *“geen enkele vraag dan ook werd gesteld”* met betrekking tot eventuele controles die zouden plaatsgevonden hebben bij het overschrijden van de grens tussen Tsjetsjenië en Dagestan en wijst er op dat haar geen bijkomende vragen werden gesteld omtrent haar manier van reizen. Wat betreft het feit dat ze nog een aantal nachten heeft doorgebracht in haar woning ondanks haar beweerde problemen, voert verzoekster aan dat haar verklaring hieromtrent *“op geen enkele manier verder (werd) onderzocht”*.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

De Raad wijst er op dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792

van 16 november 2006). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn.

Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat verzoekster op 31 januari 2012 op het Commissariaat-generaal zelf uitdrukkelijk heeft verklaard niet te weten welke autoriteit in welke mate op de hoogte was van haar problemen (zie het verhoorverslag, p. 20). Los van het feit of er een samenwerking is tussen de Dagestaanse of Ingoesjetische autoriteiten en de Tsjetsjeense autoriteiten én ongeacht het feit of er al dan niet controles plaatsvonden aan de grens tussen Tsjetsjenië en Dagestan, staat vast dat verzoekster zich over de republieken heen verplaatste en zich, éénmaal ze zich in Dagestan bevond, dagelijks buitenshuis begaf en deelnam aan het maatschappelijke leven door met haar dochter op de markt te werken.

De commissaris-generaal kon dan ook terecht besluiten dat het niet aannemelijk is dat verzoekster, die beweert te worden gezocht in Tsjetsjenië én zelf stelt niet te weten welke autoriteit in welke mate op de hoogte is van haar problemen, toch het risico zou nemen te worden tegengehouden aan een controlepost en/of bij een controle tijdens de dagelijkse ritten of op de markt tegen de lamp te lopen.

Bovenstaande opmerkingen van verzoekster vormen dan ook geen dienstig verweer en doen geen afbreuk aan de omstandige motivering in de bestreden beslissing.

Verzoekster verwijst aangaande haar reisroute naar rechtspraak van de Raad en besluit *“dat deze principes op geen enkele manier werden gerespecteerd”* gezien de commissaris-generaal zich beperkt tot de vaststelling dat haar verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken niet stroken met haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal.

De Raad stelt vooreerst vast dat de commissaris-generaal in zijn bestreden beslissing stelt:

“Het feit dat u gelogen heeft buiten beschouwing gelaten, stelt het Commissariaat-generaal zich wederom vragen met betrekking tot uw handelingen. Opnieuw zijn uw houding en handelingen niet in overeenstemming te brengen met uw verklaarde vrees. Zo stelt u dat u de autoriteiten vreest maar toch verkiest u om via het vliegtuig, zijnde één van de meest, al dan niet meest gecontroleerde vervoersmethode te reizen. Gezien het feit dat u verklaarde verborgen te leven bij uw broer, en gezien het feit dat uw belagers nog steeds het huis in het oog hielden en vragen stelden over u, is uw beslissing om per vliegtuig te reizen bijzonder opmerkelijk te noemen, aangezien u niet met zekerheid wist welke autoriteit in welke mate op de hoogte is van uw problemen. (CGVS p. 20) Dergelijk risicovol en onaannemelijk gedrag doet verder afbreuk aan de door u verklaarde vrees en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas. Het feit dat u via Moskou bent gereisd per vliegtuig, en niet via Tsjetsjenië doet geen afbreuk aan de voorgaande redenering gezien het feit dat u uiteindelijk per vliegtuig vertrokken bent, hetgeen uw identiteit kenbaar maakt aan minstens de federale autoriteiten.”

Het verweer van verzoekster dat de commissaris-generaal zich beperkt tot de vaststelling dat haar verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken niet stroken met haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal, mist dan ook feitelijke grondslag.

Verzoeksters verklaringen in haar verzoekschrift dat er *“geen enkele werkelijke contradictie”* kon worden vastgesteld met betrekking tot haar verklaringen aangaande de vervolgingsfeiten, dat haar verklaringen niet in contradictie zijn met *“de notoir gekende feiten”*, dat zij *“een extreem gedetailleerd vertoog heeft afgelegd”* en dat haar verklaringen op geen enkele manier *“een vaag, incoherent en/of onwaarachtig karakter zouden hebben”*, doen evenmin afbreuk aan de vaststellingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de gekozen reisweg.

Ook de verklaringen omtrent de reisweg kunnen immers worden betrokken bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de asielaanvraag; de asielinstanties mogen van een asielzoeker immers juiste verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de afgelegde reisroute.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat zij per bus vanuit Tsjetsjenië naar Moskou reisde om de controles op de luchthaven van Grozny te vermijden en herhaalt dat zij en haar zoon niet officieel gezocht werden en hierdoor *“een extreem klein risico”* liepen gedurende de controles op de luchthaven in Moskou, wijst de Raad er op dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waarin zij echter in gebreke blijft.

Ook de opmerking van verzoekster dat de commissaris-generaal enerzijds geen geloof hecht aan verklaringen van asielzoekers die beweren illegaal de Europese Unie te zijn binnen gereisd, doch ook anderzijds geen geloof gehecht aan de vrees van een asielzoeker die verklaart officieel deze grenzen te zijn overgestoken, is geen concreet verweer op de vaststelling dat verzoekster via Moskou per vliegtuig naar België is gereisd, wat haar kenbaar maakte aan de autoriteiten die zij beweert te vrezen.

Deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekster.

Aangaande de vaststelling van het ontbreken van enig tastbaar begin van bewijs, wijst verzoekster in haar verzoekschrift naar de Cedoca-informatie van 15 maart 2010. Zij stelt dat het evident is dat deze personen geen klacht gaan indienen bij de Tsjetsjeense overheden en wijst er op dat uit die informatie ook blijkt dat er zelden opgetreden wordt tegen leden van de ordediensten die zich schuldig hebben gemaakt aan arbitraire acties. De aanwezigheid van getuigen gedurende een huiszoeking is volgens verzoekster “*een pure anekdote*” en houdt geenszins een indicatie in van de mogelijkheid om een kopie van het opgestelde proces-verbaal te bekomen.

De Raad wijst er op dat verzoekster zelf verklaarde dat er twee getuigen aanwezig waren bij de huiszoeking en dat de aanwezigheid van getuigen een procedurevoorwaarde is bij een officiële huiszoeking.

De commissaris-generaal oordeelde dan ook terecht dat verzoekster bijgevolg wel in staat had moeten zijn enig tastbaar begin van bewijs voor te leggen betreffende huiszoeking. Indien het daarentegen wél om een officieuze huiszoeking ging, wees de commissaris-generaal er terecht op dat de vraag kan worden gesteld waarom de autoriteiten getuigen zouden vragen bij een illegale huiszoeking.

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het minimaliseren van de aanwezigheid van de twee getuigen en tot een verwijzing naar algemene informatie aangaande de situatie in Tsjetsjenië. Verzoekster slaagt er echter niet in de individualisering van haar vrees aan te tonen, hetgeen een essentieel element is bij het beoordelen van haar asielaanvraag.

Bovendien merkt de Raad nog op dat, ook al zou het moeilijk zijn om bewijsstukken te krijgen en/of is er veel terughoudendheid om klacht in te dienen, verzoekster nalaat aan te tonen dat zij pogingen heeft ondernomen om enig begin van bewijs te verkrijgen, terwijl de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling.

Voor het overige beperkt verzoekster zich in haar verzoekschrift tot theoretische uiteenzettingen, het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen, het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het vergoelijken van de haar ten laste gelegde onaannemelijkheden.

Dit is geen dienstig verweer en doet geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift ook aan dat de commissaris-generaal zich met betrekking tot de subsidiaire bescherming, beperkt tot een beoordeling in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet, doch niet motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 b) van de vreemdelingenwet wordt geweigerd. Zij verwijst dienaangaande naar Cedoca-informatie waaruit volgens haar kan besloten worden dat zij en haar familie een risico lopen op foltering, psychologische druk en/of van onmenselijke of vernederende behandelingen.

De Raad wijst er op dat, voor zover verzoekster zich beroept op haar asielmotieven bij haar vraag naar subsidiaire bescherming, het duidelijk is dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004).

Een ongeloofwaardig relaas kan dan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op 31 januari 2012 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenaken

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE